Aan elk verhaal komt een eind en zo hoort het ook. Uiteindelijk komt er aan alles een einde. Dat geeft niet. Het einde van een letter is het begin van een volgende letter en opeens heb je dan een woord en het einde van een woord is het begin van een nieuw woord en nog meer woorden maken een zin. En op haar beurt is het einde van een zin het begin van een volgende zin. En zo worden verhalen gemaakt. Dus ook aan een verhaal komt een einde. Maar .... als één verhaal eindigt is dat de kans voor een ander verhaal om te beginnen. En dit verhaal volgt op het vorige verhaal en dus beginnen we gewoon met het volgende verhaal. En dat volgende verhaal heet:

De prins, de reus en de draak.

En natuurlijk begint het verhaal weer met de woorden: Er was eens. Ben je er klaar voor? Dan begin ik.

Er was eens een jonge prins. Hij was de betachterkleinzoon van een koningin die, toen zij nog een prinses was, werd gered van een woeste drakin door een (over)moedige prins. Ze trouwde met de prins en later werden ze koning en koningin van het land, kregen een paar kinderen en leefden nog lang en gelukkig. Komt het je bekend voor? Dat klopt. De jonge prins uit dit verhaal, is een kleinzoon van de kleinzoon van de prinses en de prins uit het vorige verhaal. Natuurlijk zijn zij, als dit verhaal begint, beiden al lang geleden gestorven, lang voordat deze prins werd geboren, maar ze waren heel oud geworden en tot het einde heel gelukkig. De jonge prins, waar dit verhaal over gaat, was heel trots op zijn betovergrootouders en hij stond dan ook vaak te kijken naar het grote portret van het gelukkige paar, dat in de troonzaal van het paleis hing. Onder het portret, tegen de muur, stond een klein glazen kastje, met daarin een paar versleten wandelschoenen, een aantal scherven die tezamen een rood ei vormden en een klein zilveren fluitje aan een koord gevlochten van een streng lang blond haar. Die schoenen, dat wist de prins, waren de wandelschoenen, die zijn betovergrootvader had gekregen van zijn vader, de koning van het kleinste koninkrijk ter wereld. De scherven, waren de resten van het gestolen ei, nadat de jonge draak die erin zat was uitgekomen en het fluitje was een drakenlokfluitje, gekregen

van de moederdrakin en gebonden aan een koord, gemaakt van het haar van zijn betovergrootmoeder. Op zijn 10e verjaardag zou hij het fluitje krijgen, dat wist hij. Hij mocht er alleen niet op fluiten. Dat mocht alleen, als hij in groot gevaar verkeerde. Dat had de drakin gezegd. Zij zou de prinses en haar kinderen voor altijd beschermen. Door op het fluitje te blazen, wist de drakin wanneer er iemand in gevaar was, waarop ze zo snel mogelijk zou komen helpen. Het fluitje was al die jaren doorgegeven van koning naar troonopvolger, maar het was ten strengste verboden om erop te blazen. Ook al verkeerde de drager in de grootste nood. Dat was zo bepaald door zijn betovergrootvader. Hij vond dat een prins geen hulp mocht aannemen van iemand anders en zeker niet van een draak of een drakin. Een echte prins moest zichzelf beschermen en als hij dat niet kon, was hij het niet waard om de nieuwe koning te worden. Het fluitje was dus nooit gebruikt en niemand wist of de drakin haar belofte zou hebben nagekomen of niet. Over een paar dagen zou de prins zijn 10e verjaardag vieren. Hij was de oudste van 3 prinsen. Twee jaar lang zou hij het fluitje dragen en daarna zou hij het aan zijn jongere broer geven, die dan zijn 10e verjaardag zou vieren. En die zou het vervolgens weer aan hun jongste broertje geven, die het dan zou dragen tot zijn 12e jaar. Daarna ging het fluitje weer terug in de vitrine, totdat de zoon van de oudste prins, zijn 10e verjaardag zou vieren. Zo zou het moeten gaan, maar zo ging het niet. Op zijn 10e verjaardag kreeg de prins het fluitje, met de strikte orders om er nooit op te fluiten. Zou jij het kunnen? Een fluitje krijgen, het dag in, dag uit dragen en er nooit op fluiten? Het lijkt mij ontzettend moeilijk.

Dat vond de prins ook, maar hij hield vol. Hij vroeg zich echter wel af of hij dat ook zou volhouden, als hij in gevaar zou verkeren. Om daar achter te komen, zou hij eigenlijk op avontuur moeten gaan. Maar wat voor avontuur? Het waren de wandelschoenen van zijn betovergrootvader, die hem op een idee brachten. Als hij nu eens op zoek ging, naar het kleinste koninkrijk? De koning daar was toch ook familie van hem. Dat leek hem wel een goed plan. Hij kocht in het geheim een paar wandelschoenen, die er net zo uitzagen als de wandelschoenen in de vitrine, alleen dan wel

spiksplinternieuw natuurlijk. Hij bestudeerde de wandelschoenen in de vitrine tot hij ze wel kon uittekenen. Want als zijn spiksplinternieuwe wandelschoenen net zo versleten zouden zijn, als de wandelschoenen in de vitrine, zou hij bij het kleinste koninkrijk van de wereld zijn aangekomen. De volgende morgen liep hij dan ook met een onschuldig gezicht de poort van het paleis uit, alsof hij een wandelingetje door de stad ging maken. En vervolgens liep hij ook de stadspoort onderdoor, alsof hij een wandelingetje buiten de stad ging maken en zo liep hij alsmaar verder. Over de grote weg, door een paar dorpjes, langs een meer en een rivier, door een bos en door struiken, tot aan het grote, donkere, geheimzinnige woud, waar wolven tegen de maan huilden en waar draken hun eieren kwamen leggen. Hier had vroeger een heks gewoond, midden in het bos of eigenlijk iets naast het midden. Het hutje was bijna geheel ingestort, maar hij vond een droog plekje om te slapen en zo bracht hij zijn eerste nacht door. De volgende dag liep hij weer verder en verder en verder. Dat zou nu natuurlijk niet meer kunnen. Als een jonge prins een dag en een nacht weg was, zou het hele land naar hem op zoek gaan. Politie, brandweer en het leger zouden elke stad en elk dorp van onder tot boven doorzoeken, maar in de tijd van dit verhaal, was dat anders. Prinsen gingen wel vaker op avontuur uit. Iedereen vond dat de normaalste zaak van de wereld. Het hoorde er nu eenmaal bij als je als prins geboren werd. Ondertussen liep onze prins over bergen en heuvels, langs velden en akkers, door stad en streek. Langs zacht kabbelende beekjes en woeste bergstromen, door woestijnen en steppes, oerwoud en wildernis tot eindelijk, eindelijk zijn spiksplinternieuwe wandelschoenen er net zo versleten uitzagen, als het paar van zijn betovergrootvader in de vitrine van het paleis van zijn ouders. En zo stond hij dan bij de grens van het kleinste koninkrijk ter wereld. Opgewekt ging hij verder het dal in, naar het dorpje aan de voet van het paleis, euh de grote toren, waar de koning woonde. In het dorp zou hij zich vast wel een beetje kunnen opknappen, want door zijn lange reis was zijn mooie prinsenkleding versleten en vuil geworden. Hijzelf kon trouwens ook wel een bad gebruiken. Je kon natuurlijk niet zomaar bij de koning binnenvallen, als een vuile, vieze

zwerver en zeggen dat je de betachterkleinzoon van de broer van de overgrootvader van de koning bent. Het kon natuurlijk wel, maar waarschijnlijk stond je dan sneller weer buiten, dan je binnen was gekomen. Bij de eerste de beste herberg (er was er trouwens maar één) ging hij naar binnen en vroeg om een warme maaltijd, een kamer en een bad. Schone kleren had hij in zijn rugzak, zorgvuldig opgevouwen en netjes bewaard. Na zijn bad en met zijn schone kleren aan, zag hij er weer uit als de jonge prins die hij natuurlijk was. Nu ging hij eens eten en tegelijkertijd informeren naar de koning in de hoge toren, maar dat viel even zwaar tegen. Er was helemaal geen koning. Het land(je) werd geregeerd door een reus en geen vriendelijke reus, maar een gemene, inhalige reus die, als hij zijn zin niet kreeg, de hele boel kort en klein sloeg. Dag en nacht waren er 20 jongens en 20 meisjes uit het dorp bezig om de reus van voedsel te voorzien. Alle koeien, varkens, schapen en geiten, ja, zelfs paarden werden in beslag genomen om als voedsel voor de reus te dienen. Hetzelfde gold voor al het brood, het bier, de wijn en ga zo maar door. Op die manier bleef er natuurlijk niets voor de dorpelingen over. De maaltijd van de prins was dan ook maar een sobere bedoening. Een glas warme melk, een bord pap en een smakeloos puddinkje. En dat was alleen maar, omdat de reus niet van melk hield. Iets anders bleef er voor de dorpelingen niet over. De echte koning en zijn gezin zaten gevangen in de kerker onder de hoge toren en werden bewaakt door een draak. Die draak zat met een zware ketting vast aan de toren, zodat er niemand bij kon komen. En de gevangen draak kon daarom, vanzelfsprekend, ook niet wegvliegen. Hierdoor was de draak voortdurend in een verschrikkelijk humeur. Logisch natuurlijk, hoe zou je zelf zijn? Iedereen die ook maar een poging deed om bij de toren te komen, werd dan ook onmiddellijk onder vuur genomen. Een paar prinsen uit verre landen hadden het wel geprobeerd, maar hadden het met een brandende broek en een bips vol brandblaren al snel opgegeven.
Wat nu te doen? Je kon als prins natuurlijk niet zeggen, dat het jou niet aanging. Als prins was je verplicht om draken te doden en reuzen te bevechten. Bovendien, de koning was toevallig ook nog familie van hem.

Wel heel ver weg, maar dat maakte niet uit. Familie was familie. Onze prins was echter verstandiger dan zijn betovergrootvader. Weet je nog wel? Die stormde direct op elk gevaar af. Deze prins deed dat niet. Hij dacht eerst na voordat hij iets deed. Het leek hem het verstandigste om eerst maar eens rond te kijken. Eerst in het dorp en daarna bij de toren. Hij wilde zien hoe groot de draak was en hoe lang de ketting was waarmee deze aan de toren vastzat en tenslotte wilde hij ook de reus zelf wel eens zien. Niet van dichtbij natuurlijk, maar van een veilige afstand. Daarna wilde hij een plan maken om de koning en zijn familie te redden, de draak te doden en de reus..... tja, wat moest hij daar mee doen? Het beste zou zijn om hem gevangen te nemen of weg te jagen. Zowel het één als het ander was echter niet zo gemakkelijk. Hij ging dus eerst maar eens op verkenning, misschien kreeg hij dan wel een goed idee.
Het dorp was snel genoeg bekeken. Zo groot was het niet. De toren stond een eindje buiten het dorp, op een kleine heuvel, omringd door een kaal, verbrand veld. Aan de voet van de toren lag een rode draak, zo groot als een huis, te slapen. De prins verstopte zich in het bos, aan de rand van het veld. Zo kon hij de toren in de gaten houden, want tegen de avond zou de reus komen om de draak te voeren, zijn gevangenen te inspecteren en zijn avondeten op te eisen. Ik zei het al, dit was een prins die nadacht. Het plan was goed, maar helaas ging het toch niet zoals de prins had gedacht. O, hij hield de toren en de draak goed in de gaten. Alleen kwam de reus van een andere kant, dan hij had verwacht. Dat zul je nu altijd zien. Altijd kwam de reus vanuit de bergen naar de toren en nu kwam hij dwars door het bos heen. Precies naar de plek waar de prins zich had verstopt en natuurlijk rook de reus dat er iemand zich in het bos had verstopt. Reuzen kunnen heel goed ruiken en mensenlucht herkennen ze al van verre. Voordat de prins het wist, werd hij door een reuzenhand opgetild en keek hij in de ogen van de reus. Hele grote ogen en een kokkerd van een neus. En een mond, och heden, een mond met lange gele tanden en met een stinkende adem. Pfieuw, de prins viel bijna flauw van de zure, bedorven lucht die uit de mond van de reus kwam. De reus bekeek de prins eens goed en besloot toen om hem als voorafje aan de

draak te voeren. Was dat het einde van de prins en van dit verhaal? Weet je het niet? Nou luister dan maar. Op dat moment nam de prins een besluit. Hij besloot dat dit dé gelegenheid was om op het drakenlokfluitje te blazen. Hij wist niet of het iets zou uithalen, maar ja, hij moest toch iets doen. En dus floot hij, fuuuuuuuuuuut, fuuuuuuuuuuut, fuuuuuuuuuuut. Zou de drakin komen? En zou ze dan op tijd komen? De reus bracht hem, met vijf grote passen, naar de draak die zijn kop al had opgetild in afwachting van het lekkere hapje. Waar bleef die drakin? Wanhopig blies hij nogmaals, en dit keer heel lang en hard, op het fluitje, fuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuut. De reus hield hem al op zijn kop en liet hem aan zijn voeten voor de neus van de draak bengelen. De draak deed zijn enorme muil al open en een grote steekvlam kwam brullend tevoorschijn. De prins kneep zijn ogen stijf dicht en wachtte op…. Ja, waarop eigenlijk? Want er gebeurde niets. Of nee, dat was niet waar. Er gebeurde van alles, maar niet wat de prins verwachtte. Hij werd niet geraakt door de brandende adem van de draak. In plaats daarvan hoorde hij de reus van pijn brullen en vloog hijzelf plotseling door de lucht. Gelukkig werd hij opgevangen voor hij op de grond viel. Toen hij zijn ogen opende, lag hij op een rood zeil en gleed langzaam en voorzichtig naar de grond. Alleen was het rode zeil geen zeil, maar de vleugel van de rode draak. Het fluitje had gelukkig gewerkt. De draak, die was eigenlijk helemaal geen draak . maar een drakin. Dezelfde drakin waarmee zijn betovergrootouders al te maken hadden gehad. Draken, en natuurlijk ook drakinnen, leven heel lang, veel langer dan mensen. De drakin had direct het fluitje herkent en zij had haar vuurmuil gebruikt om de laarzen van de reus in de brand te zetten, in plaats van de prins. De reus lag nu op de grond te rollen van de pijn en vanuit het dorp kwamen de mensen met touwen en kettingen om de reus vast te binden. Ook de smid kwam, met een beitel en een hamer, om de boeien van de drakin te breken en de gevangen koning en zijn gezin te bevrijden uit de toren. Het werd die avond groot feest in het dorp. De prins had de ereplaats naast de koning, die dubbel verrast was, toen bleek dat de prins ook nog familie van hem was. De drakin bleek helemaal niet woest en gevaarlijk te zijn nu zij weer

een vrije drakin was. Draken moet je nu eenmaal niet gevangen houden, daar kunnen ze niet tegen. Dan worden ze chagrijnig en boosaardig. En de reus? De reus lag vastgebonden en geketend, met zijn voeten in de dorpsvijver. Als zijn voeten weer beter waren, zou hij voor straf naar de mijnen in de bergen worden gestuurd om de rest van zijn leven goud en diamanten te delven, zodat het volk van de koning weer rijk zou worden. De drakin had al aangeboden om te helpen, om hem te bewaken, maar eerst bracht zij de prins naar huis. En vanaf dat moment, stonden er dus twee paar versleten wandelschoenen in het glazen kastje en naast het portret van de betovergrootvader en betovergrootmoeder van de prins, hing nu ook een portret van de drakin met de prins op haar rug.
Één keer per jaar mocht er een prins op het fluitje blazen en dan kwam de drakin vanuit de bergen om 7 dagen lang feest te vieren en toen de prins 18 werd, nam de drakin de oudste dochter van de koning van het kleinste landje mee voor een bezoek en zoals dat gaat in verhalen, werden ze op slag verliefd, ze trouwden, kregen kinderen en..... Ze leefden nog lang en gelukkig.